

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1676/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Д.К. из О., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из О., против туженог Града Београда, кога заступа Градски јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж бр.108/12 од 25.09.2013. године у седници одржаној на дан 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 108/12 од 25.09.2013. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 108/12 од 25.09.2013. године, тако што се одбија жалба туженог као неоснована а пресуда Општинског суда у Обреновцу П 757/08 од 10.12.2009. године се ПОТВРЂУЈЕ у ставу првом и четвртм изреке.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Обреновцу П бр.757/08 од 10.12.2009. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати 80.000,00 динара и то за претрпљене физичке болове 50.000,00 динара и за претрпљене душевне болове услед наружености 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.12.2009. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев за накнаду штете за претрпљене физичке болове преко досуђеног износа од 50.000,00 до тражених 100.000,00 динара, ставом трећим изреке утврђено је да је тужба повучена у делу захтева за исплату накнаде штете због претрпљеног страха у висини од 180.000,00 динара и ставом четвртим изреке обавезан тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка од 38.200,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 108/12 од 25.09.2013. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и ставу четвртом изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете исплати 80.000,00 динара и то за претрпљене физичке болове 50.000,00 динара и душевне болове због наружености 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.12.2009. године до исплате као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац побијајући је због погрешне примене материјалног права са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном по члану 395. ЗПП.

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 35/14 од 12.03.2015. године, предложено је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 108/12 од 25.09.2013. године, као изузетно дозвољеној.

Имајући у виду различиту судску праксу у истој правној ситуацији изражену кроз пресуде Вишег суда у Београду у односу на пресуде Апелационог суда у Београду, Врховни касациони суд је нашао да су у конкретном случају испуњени услови из члана 395. Закона о парничном поступку, да се ревизија тужиоца сматра изузетно дозвољеном, па је ради потребе уједначавања судске праксе одлучио као у ставу I изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се на конкретан случај примењује на основу овлашћења из члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а ревизијом се не указује на постојање неких других битних повреда одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању чопор паса луталица је дана 05.11.2008. године око 21,00 час у насељу Д. у О. напао тужиоца којом приликом је тужилац задобио лаку телсну повреду у виду уједне ране леве потколенице, због чега је трпео болове јаког интензитета који су се одражавали шест сати од повређивања, болове средњег интензитета у трајању од пет дана, а затим болове слабог интензитета још петнаест дана. Код тужиоца постоји наруженост лаког степена због ожиљка који је остао након уједа.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да је тужени одговоран за нематеријалну штету која је тужиоцу проузрокована нападом паса луталица и да тужилац с обзиром на интензитет и дужину трајања физичких болова и због степена наружености има право на накнаду штете. Због

тога је применом члана 184. Закона о облигационим односима, члана 8. став 1. Закона о комуналним делатностима обавезао туженог да тужиоцу исплати новчану накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и наруженост у износима одмереним у складу са чланом 200. Закона о облигационим односима.

Одлучујући о жалби туженог другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиоца одбио налазећи да је Статутом Града Београда („Сл. лист Града“, бр.14/04 и 30/04), прописано да градске општине (међу којима је и Општина Обреновац), обезбеђују услове за обављање и развој комуналних делатности и у ту сврху оснивају јавна предузећа, а да је градска општина Обреновац дужна да на својој територији организује послове хватања и збрињавања напуштених животиња, у складу са чланом 46. став 1. Закона о ветеринарству („Сл. гласник РС“, број 91/2005), што указује да тужени Град Београд није у обавези да тужиоцу накнади штету коју је причинио пас луталица на територији Градске општине Обреновац.

Основано се у ревизији тужиоца указује да је другостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право.

Правилно је по оцени овога суда првостепени суд закључио да је тужени у обавези да тужиоцу накнади проузроковану штету. Ова обавеза произилази из члана 184. ЗОО, којом је прописано да предузећа и друга правна лица која врше комуналну или сличну другу делатност од општег интереса одговарају за штету ако без оправданог разлога обуставе или нередовно врше своју услугу. Статутом Града Београда („Сл. лист Града Београда“ број 39/08), који се примењује на конкретан случај, предвиђено је да је град јединица локална самоуправе у којој грађани остварују право на локалну самоуправу управљањем јавним пословима од непосредног заједничког и општег интереса за грађане (члан 2. став 2), а чланом 6. је предвиђено да Град има својство правног лица. Град Београд преко својих органа организује зоо хигијенску службу за обављање послова хватања и збрињавања напуштених животиња у прихватилиште за животиње, нешкодљиво уклањање лешева уинутих животиња и њихов транспорт до објекта за сакупљање и третман (члан 25. став 1. тачка 14), док за градске општине обављање тих послова није предвиђено – члан 77. Статута.

Имајући у виду наведено, произилази да је за штету коју причине пси луталице на његовој територији одговоран Град Београд, јер је његова законска обавеза била да на територији Града организује зоо хигијенску службу која обавља послове хватања и збрињавања напуштених животиња, а који послови представљају послове од јавног интереса, па је правилан закључак првостепеног суда да је тужени пасивно легитимисан у овој парници.

Висина новчане накнаде за претрпљене физичке болове и наруженост одмерена је у складу са критеријумима из члана 200. ЗОО и члана 224. ЗПП. Полазећи од тежина повреда које је тужилац задобио, интензитета и времена трајања физичких болова и степена наружености првостепени суд је правилно утврдио износ који представља реалну сатисфакцију за ове видове нематеријалне штете. Приликом одређивања накнаде суд је водио рачуна о томе да она буде

адекватна значају повређеног добра, циљу коме служи и природи и друштвеној сврси обештећења.

На основу изложеног Врховни касациони суд је уважио ревизију тужиоца преиначио другостепену пресуду и одлучио као у изреци применом члана 407. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**